

KURDI FEHÉR JÁNOS

Az idomított emlékezet

Most íme a vers, mely az emlékezetéről beszél.
A versből kiszakított költemény, mely önmagáról beszél.
Papírra nyomott szépsége szétkent portré a pocsolyában.

Az időbe merülő folyó hátán tartja a hajót.
Alatta habokba ívódott csontváz, a lapra írt jelek.
Kimagasodik a minthől a papírhajó.

Egy király álmára gondolok, mely bátran összegyűjti
A szelídséget a habokból: legyen, ami sosem lesz
A legenda fölé feszülő tiszta boltív.

Az olvasóknak embermagasságba kell emelniük tekintetüket.
Egy hajlandó tömeg féltette a hajóra lépő szelídséget,
S belevesztek az idegen emlékezetbe.

Eljutni hozzá, önkéntelenül rámutatok a vízre,
A szépség fölé emelt tekintetekre, a portré hullámsírfára.
Az olvasás örvényében szétázott lapokra.

Hamisított anyanyelv

Poesie ist die Muttersprache
Reinhold Alfrédnek, az első és
utolsó lírai kötet költőjének

1.

Most újra feltűnnek Egy titokzatos drágakő zöld
színével Bőrük finoman remeg lehelletük illatos és
meleg Megfogódzunk benne Mélyen magunkba engedjük
őket

Az erdő lélegzett mikor feltűntek a zöld és me-
leg állatok Hozzátapadtunk egy drágakő titokzatos
lehelletéhez Bőrünk bőrükkel érintkezett

Illatos szívűek Őket engedjétek közelebb

2.

Emlékeim között szerepelnek ezek a lények A
testüket takaró selymes barna szőr ideges elegán-
ciával remeg

Szemük a mindent kibeszélő hajnaloké

Az anyanyelv fogságban tartott istennői

A szertartások biztoskező papjai a folyékony
templomokban

Valaki elfelejtett eljönni közénk

Ez benne volt csodálatos húsbárkáikban ahogy
eltűntek és elvittek minden titokzatosságot

Ahogy megszűntették a levelek zöldjét az őzek
barna szemét

A gondoskodás távlatai

Du mu t dein Leben andern.
Rainer Maria Rilke

Egy elégiához illő hatalmas szárnycsapás nyomai
A belső képek végtelenített kiállításán.
Egy idegen test magához vonja finom anyagukat,
S észrevétlenül kiemeli szívem.

Ti, kik a galériákba jártok, hányszor álmodtok
Madarakkal, felismerhető műalkotásokkal,
A vér gyönyörű állomásaival.
Mitológiánk fűz össze minket a festéket beszívó
Szövettel, a műteremillatú tengerekkel.

Futáraitok tudatosan elkeveredtek az égövek között.
Üsszezavartak minden kigondolhatót.
Bár ne szorulnék segítségükre.
Bár megelégedve nevezném nevüket,
Mégis maradjon nyoma a gondoskodásnak.